

Sista sommaren.

Solen stiger och sprider sina strålar över sjön, dess ljus dansar och speglar sig i vätan. En fjäderlätt, sval bris lämnar små vågor i sina spår och får sjön att klucka och sucka. Du sluter ögonen och insuper ögonblickets frid, doften av fuktig tång tar sig in i dina näsborrar. Vattnets rörelse ger sken av en djupare avgrund än dina ben känner. Ytan når dig bara till knäna som är gyllenbruna av den tidiga sommarens sol. Under ytan skimtar en botten som böljar och osar som värmen på asfalten en het dag. Vätan är som ett mystiskt svävande väsen som sprunget ur en annan dimension. Botten mjuk och gul av ren sand med inslag av nyfödda sjögräs, som svävar lojt i sin stumma värld. Fötterna rör upp botten beläggning som yr runt och blir till en sandstorm inbäddad i vatten. Nyss var allt klart och öppet utan hemligheter, nu dimmigt och osäkert utan ledtrådar som avslöjar vad som döljs därunder. Det är tidig morgon, du är först på stranden. Fridfullt. Du älskar känslan av ett dopp utan sällskap, inga nyfikna ögon följer din kropp. Bikinin är välanvänd, solblekt och en aning för stor. Sista sommaren. Innan den går i graven. Ännu ett steg och vaderna krampar mot kylan. Några kalla droppar stänker upp på dina låår då du plöjer dig fram. Du vacklar plötsligt ostadig på botten sandvågor. Dess kammar är vassa mot fotsulan, men det stoppar dig inte. Du har bestämt dig för att doppa dig och ingen kan hindra dig. Inget. Det är långgrunt, promenaden blir lång, längre än du önskar. Du känner inte längre dina fötter men målmedvetna steg för dig halvvägs mot bojerna som avgränsar badplatsen mot båtarnas domän. Vattnet når dig till naveln, den avgörande punkten. Den skiljde dig från din mor för vad som känns som en oändlighet sedan och nu delar den din kropp på mitten och sliter din vilja itu. Under den endast kyla, ovanför är kroppen ännu ljum av morgonsolens första strålar. Du tvekar. Naveln återigen avgörande. Du kisar mot solen. Sen kastar du dig i och låter dig omslutas av vatten på alla håll. Innan, ovan, var det tyst men i avsaknad av fåglarnas morgontrötta kvitter och sjöns skvalp är det öronbedövande tyst. Olika världar bara centimeter ifrån varandra. Fascinerande. Ytan bryts och sänder vågor mot stranden när du kommer upp, kippande efter andan. Ögonen svider av överraskning och gör motstånd genom att blinka häftigt. Håret slickar sig tätt mot kinderna, klamrar sig fast vid deras svunna värme. Huden kämpar för att torka genom att avge all sin värme, brisen får dig omedelbart att huttra. Och hjärnan. Den sänder ut varningssignaler till resten av kroppen. Uppfattningen av fara är total i dess upplevelse av en kyla som nästan får den att sprängas. Men du vet att det är en illusion så du kämpar emot impulsen att springa. Men du borde kanske ha lyssnat på tusentals år av evolution. Hjärnan vet att skydda sin bärare. En hastig rörelse, en skugga ur djupet. Varelsen klyver ytan och visar ingen nåd, den är omöjlig att undvika eller parera. Paralyserat möter du dess våta blick och väljer sedan att sluta ögonlocken kring globerna och möta evigheten blind. Solens ljus dansar och speglar sig i vätan. Fåglarna kvittrar över sjön som suckar och stillnar.

Sista sommaren. Innan bikinin gick i graven. Tillsammans med dig.